

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z. A.**, nar. „X“, „X“, s doručovací adresou „X“, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.6.2012, č.j. 5645/12-1500-506476,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.6.2012, č.j. 5645/12-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 11.10.2011, č.j. 121051/11/196962506459, kterým bylo rozhodnuto pro neodstranění vad podání o zastavení řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích na daň z převodu nemovitostí ze dne 13.5.2010, č.j. 52151/10/196962506459.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost ve smyslu ust. § 69 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá principiálně nezákonný postup správních orgánů a především protiústavní postup správce daně. Dále uvedl, že žalovaný kladl v žalobou napadeném rozhodnutí důraz na zákonnost svého postupu, ale nezabýval se otázkou ústavně konformní ochrany žalobce ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem.

Namítl, že žalobou napadené rozhodnutí porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces, které v rámci práva na řádnou správu přísluší každému i v řízení před správním orgánem. Pohrdáním přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva státní mocí se stává zákon nástrojem zločinu. Dle žalobce pak umožňuje, aby mezinárodním právem zakázaná korupce zneužití státní moci k nelidskému zacházení byla beztrestná a mohla být utajeně povyšována na metodu vládnutí. Přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva je v rámci spravedlivého procesu ex offio vázán nejen soud, ale i každý jiný orgán státní moci při výkonu své pravomoci nezávisle na zákonu, a to v každé fázi řízení.

Žalobce se u soudu dovolává ústavně zaručené soudní ochrany základních práv cestou ústavně konformního spravedlivého procesu vylučujícího jakoukoliv diskriminaci žalobce jako občana i jako advokáta. Dle žalobce bylo zasaženo do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces s právním zastoupením žalobce před soudy a jinými státními orgány v souvislosti s úkladnou vraždou jeho právního zástupce JUDr. E. V. Žalobce nemůže považovat Českou republiku ani Slovenskou republiku za země pro sebe bezpečné.

Dále žalobce poukázal na porušování mezinárodních smluv zavazujících Českou republiku k dodržování mezinárodního zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení, a to zejména na porušování Úmluvy o zákazu nelidského zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb., Trestněprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 70/2002 Sb.m.s. a Občanskoprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 3/2004 Sb.m.s.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv do právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,
- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,

- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcižitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochrany základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Soudní ochrany se žalobce domáhá proti majetkovému útlaku orgánů státní moci, vedenému v zájmu palmárního dlužníka žalobce České strany sociálně demokratické, která se podílí na výkonu nejen státní ale i Českou republikou společně sdílené komunitární pravomoci. Žalobce poukázal na skutečnost, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Poukázal na snahu dehonestovat žalobce jako neplatiče.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícího se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti a osoby z okolí advokáta podrobila nelidskému zacházení trestním stíháním z různých účelově vykonstruovaných důvodů.

V doplnění žaloby ze dne 5.12.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný zdůraznil, že v daném případě postupoval v souladu se zásadami daňového řízení a v souladu se zásadou zákonnosti obsaženou v Listině základních práv a svobod. Správce daně, s ohledem na skutečnost, že daňová povinnost na dani z převodu nemovitostí nepochybně vznikla, přitom sledoval naplnění základního cíle daňového řízení, tj.

správného a úplného zjištění, stanovení a splnění daňových povinností. Poukázal na skutečnost, že žalobce povinnosti vyplývající z příslušných právních předpisů dobrovolně neplnil a neplnil ani povinnosti uložené mu správcem daně, takže daňovou povinnost nebylo možno stanovit v úzké součinnosti s daňovým subjektem. Původně žalovaný dále uvedl, že žalobce opakovaně k výzvám správních orgánů uváděl, že své odvolání odůvodní po svém návratu do České republiky, ovšem nikdy nedoplnil žádné konkrétní skutečnosti ani odůvodnění svého odvolání. Původně žalovaný k námitce týkající se zneužívání státní moci k nelidskému zacházení poznamenal, že příslušné finanční orgány se v řízení zabývaly splněním cíle daňového řízení a z jejich strany nedocházelo k týrání žalobce. Původně žalovaný trval na tom, že při vyměřovacím řízení bylo postupováno standardně, tedy v souladu s platnými právními předpisy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle žalobce ve skutečnosti, že se původně žalovaný nezabýval otázkou ústavně konformní ochrany žalobce vyplývající ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem. S touto námitkou se soud neztotožnil.

Původně žalovaný se totiž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou protiústavního postupu, postupu v rozporu s Listinou základních práv a svobod a postupu v rozporu s mezinárodními smlouvami. V rozhodnutí je výslovně uvedeno:

„K námitkám odvolatele, v nichž poukazuje na protiústavní postup správce daně, uvádíme, že odvolací orgán se s názorem odvolatele neztotožňuje, neboť podané odvolání nebylo projednáno schopné a obsahovalo tedy vady, pro které o něm nebylo možno rozhodnout. Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolatel svých práv daných mu příslušnými daňověprávními předpisy nevyužil... Správce daně odvolateli v průběhu řízení poskytl dostatek prostoru k součinnosti, avšak odvolatel, který má právní vzdělání, toho nevyužil. Postup správce daně se opíral o platné zákonné normy. Pokud se odvolatel domnívá, že postup správce daně není v souladu s ústavním pořádkem České republiky, je nepochybně

oprávněn se se svými námitkami obrátit na Ústavní soud České republiky. Odvolací orgán je toho názoru, že v daňovém řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy...“

S ohledem na velice obecně formulované žalobní námitky soud považuje výše uvedené obecné formulace ze strany původně žalovaného za dostatečné vypořádání těchto obecných námitek žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných žalobcem přezkoumatelným. Předmětnou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Další konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Tato námitka by mohla mít relevanci jediné v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné dani“. Eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou nelze považovat za přeplatek na dani. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožnost vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možností obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností či o daňové exekuci nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.

K obecně vznesené námitce žalobce, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by tuto obecnou námitku žalobce jakkoli odůvodňovala.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedených námitek žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecná a nikterak obsažná tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, která však neobsahují další řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené

rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

Na závěr soud poznamenává, že neshledal žádné důvody k tomu, aby se obrátil na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou, když mu nevznikly žádné pochybnosti v souvislosti s rozhodováním v dané věci ohledně aplikace práva EU.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobcem uplatněné relevantní námitky nebyly shledány důvodnými, a soud předmětnou žalobu tedy ve výroku I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová